

nynějšího majitele firmy Karel D. a syn, i co do osvědčení ohrožení pohledávky, protože dovolací rekurent správnost těchto důvodů nikterak nevyvrátil. Dovolací rekurent je na omylu, máje za to, že stačí, že Rudolf D. se stal jako kupec jednotlivcem majitelem firmy, proti které zní exekuční titul, a neprávem poukazuje k § 9 ex. ř. a k § 1409 obč. zák. Podle § 12 obč. zák. tvoří soudní rozhodnutí právo jen mezi procesními stranami, čehož výrazem je i předpis § 7 ex. ř. Není o tom sporu, že žalovanou byla Wanda D-ová, třebaže pod svým tehdejším kupeckým jménem, pod firmou Karel D. a syn; zůstala žalovanou, i když svého kupeckého jména pozbyla, a nesejde na tom, že je také ještě v rozsudku pod tímto kupeckým jménem uvedena, ana jiná osoba, ať fysická nebo právní, na její místo ve sporu nevstoupila. Rozsudek podle shora uvedené zásady nemůže tedy působiti proti jiné osobě jen proto, že zatím nabyla jména, pod kterým vystupovala ve sporu i v rozsudku osoba jiná, totiž Wanda D-ová. Ani s hlediska čl. 23 obch. zák. ani s hlediska § 1409 obč. zák. nemá převzetí závodu ještě procesuální význam v tom smyslu, že by rozsudek proti původnímu majiteli závodu měl již také právní účinek proti majiteli novému. Pokud jde o osvědčení není rozhodným, zda snad osoby účastněné na straně žalované měly hned od původu při uzavírání smlouvy, za smluvního poměru anebo za sporu úmysl, žalobce poškoditi nebo spor protáhnouti, nýbrž o to by šlo, zda by bez žádaného zajištění bylo vydobytí nároku zmařeno nebo znesnadněno. To však žalobce neosvědčil. Zajišťovací exekuce není vhodným prostředkem k tomu, by zmařila účinky již provedeného prodeje závodu nebo již nastavšího zatížení nemovitosti, nehledíc ani k tomu, že o tvrzeném zatížení byla řeč teprve v dovolacím rekursu.

Čís. 13153.

Pronajímatel ručí nájemci za škodu, kterou utrpěl tím, že v najatém bytě vznikl následkem nesprávné konstrukce stavby požár.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1933, Rv I 531/32.)

Žalobce domáhal se na žalovaných náhrady škody, kterou utrpěl tím, že v jeho bytě, jež má najatý v domě žalovaných, vznikl následkem nesprávné konstrukce stavby požár. Oba nižší soudy žalobu zamítly.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a uložil soudu prvé stolice, by ve věci dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Nižší soudy zamítly žalobu, nepřipustivše důkazy, ježto prý žalovaní za vadnou konstrukci stavby svého domu neručí a žalobce zavinění žalovaných co do této vadnosti ani netvrdil. Tomuto názoru nelze přisvědčiti. Podle § 1096 obč. zák. je pronajímatel povinen, odevzdati nájemníkovi najatý předmět ve stavu použitelném, to jest ve stavu, umožňujícím nájemníkovi obvyklé užívání pronajatého předmětu. V ta-

kovém stavu není byt, který jest následkem vadné konstrukce domu ohrožen nebezpečím ohně. Žalovaní nebyli by proto splnili svůj smluvní závazek jako pronajímatelé, kdyby byli žalobci, jak tento tvrdí, odevzdali byt ohrožený nebezpečím ohně. Ježto žalobce označuje jako příčinu tohoto nebezpečí vadnost konstrukce stavby, jest zřejmo, že byt žalobcův nebyl upotřebitelný již v době odevzdání. § 1096 obč. zák. ustanovuje sice jako následky vadnosti věci pronajaté osvobození nájemníka od placení nájemného, než tím mu není odňata možnost, by se nedomáhal náhrady škody podle předpisů §§ 1293 a násl. obč. zák. Kdyby tudíž žalobce své tvrzení o vadnosti bytu a o její příčině dokázal, ručili by mu žalovaní za škodu, způsobenou mu zmíněnou vadností bytu podle §§ 1096, 1295, 1298 obč. zák., neboť šlo by o porušení smluvní povinnosti, které samo o sobě zakládá zavinění (§ 1295 obč. zák.). V tomto případě nebylo povinností žalobcovou, by tvrdil a dokazoval, že žalovaní vadnost bytu pokud se týče vadnou konstrukci stavby zavinili nebo tuto vadnost znali, nýbrž bylo věcí žalovaných podle § 1298 obč. zák., by prokázali, že je nestihá zavinění na porušení této smluvní povinnosti. S tohoto právního hlediska však nižší soudy věc neřešily, takže zůstalo řízení již v první stolici kusé a bude je třeba doplniti.

Čís. 13154.

Zpětvzetím návrhu na vyloučení zabavených věcí z exekuce dříve, než exekuční soud o něm rozhodl, nepozbyl dlužník práva domáhati se novým návrhem vyloučení týchž věcí z exekuce.

Tiskací lis, jehož povinný potřebuje nevyhnutelně ve své knihtiskařské živnosti, jest vyloučen z exekuce (§ 251 čís. 6 ex. ř.), třebaže není uváděn v pohyb a udržován v provozu úkony ručními, nýbrž silou elektrickou.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1933, R II 501/33.)

V exekuci k vydobytí peněžité pohledávky za knihtiskařem byly zabaveny pod pol. 6 tiskací lis a pod pol. 7 rychlolis. Návrh dlužníka, by oba tyto předměty byly vyloučeny z exekuce, soud první stolice zamítl. Exekuci na tiskací lis nezrušil exekuční soud proto, že je poháněn elektřinou a měl za to, že by bylo lze zrušiti jen exekuci na rychlolis pol. 7, ale nezrušil ji proto, že prý dlužník již jednou žádal o zrušení exekuce, návrh však odvolal, čímž prý se vzdal práva navrhnouti znovu zrušení exekuce. Rekursní soud exekuci zrušil. Důvody: Že tiskací lis je poháněn elektřinou a nikoliv ručně, nemá rekursní soud za důvod, aby lis nebyl považován po rozumu § 251 ex. ř. za nezbytný. Pohon silou elektrickou prováděn je jak známo celkem velmi jednoduše bez nákladných zařízení (jako při parostroji nebo při benzinovém motoru), takže úprava stroje na pohon elektrický nečiní ze stroje takový